

Vytrvajte pevní vo viere

Púť Benedikta XVI. do Poľska

„Veľmi som túžil navštíviť túto zem, byť uprostred ľudu, z ktorého vyšiel môj milovaný predchodca, Boží sluha Ján Pavol II.“ – týmito slovami sa prihovoril Svätý Otec Benedikt XVI. k zhromaždeným pri privítaní 25. mája 2006 na letisku Okiece vo Varšave.

Prišiel do našej vlasti, aby išiel po stopách Jana Pavla II. a aby nás utvrdil vo viere. Preto mottom tejto prvej oficiálnej návštevy pápeža Benedikta XVI. bola výzva: „Vytrvajte pevní vo viere!“ Po uvítaní išiel Svätý Otec papamobilom z Okieca na stretnutie s duchovenstvom do arcibiskupskej Katedrály svätého Jána vo Varšave. V príhovore v tejto vzácnnej svätyni Svätý Otec zdôraznil, aký veľký a neoceniteľný je dar sviatosti kňazstva pre náš národ aj pre celý svet. Pán Ježiš vkladá tento veľký dar do slabých a hriešnych srdiec. Preto je dôležité nechať sa znovu nadchnúť týmto darom, uveriť v jeho moc, uvedomiť si úžasnú duchovnú starostlivosť a opateru, ponúknuť v ňom ako veriacim, tak aj kňazom.

„Odíď odo mňa, lebo som človek hriešny“ (Lk 5, 8)

„Verte v moc svojho kňazstva!“ apeloval Benedikt XVI. „V moci prijatej sviatosti ste prijali všetko, čím ste. Keď

Svätá omša na Námestí Pilsudského, Varšava, 26. 5. 2006

hovoríte slová ‚ja‘ alebo ‚moje‘ (‚Ja ťa rozhrášujem...‘, ‚Toto je moje telo...‘), nerobíte to vo svojom mene, ale v mene Ježiša Krista (*in persona Christi*), ktorý chce používať vaše ústa a ruky, vašu obeť a schopnosti.

V liturgickom znaku vkladania rúk pri vysviacke vás Kristus zobral do svojej zvláštnej osobitnej opateri. Ste ukrytí v jeho dlaniach a v jeho srdci. Ponorte sa do jeho lásky a dajte mu svoju! A odkedy boli vaše ruky pomazané olejom, znakom Ducha Svätého, sú predurčené na službu Pánovi – ako jeho ruky v dnešnom svete. Nesmú už slúžiť egoizmu, ale majú povinnosť prinášať svetu svedectvo o láske samého Boha.

Veľkosť Kristovho kňazstva nás môže desiť. Ako svätý Peter môžeme volať: „Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny“ (Lk 5, 8), lebo je nám ťažko uveriť, že to práve nás Boh povolal. Nemohol

si Boh vybrať niekoho iného, schopnejšieho, svätejšieho? A predsa práve na každom z nás spočinul Ježišov pohľad plný lásky a tomu pohľadu treba uveriť.“

Zotrúvajte v adorácii

„Nepoddávajte sa pokušeniu zhonu a čas venovaný Kristovi v tichej, osobnej modlitbe nech sa nám nezdá stratený. Práve vtedy sa rodia najúžasnejšie plody pastoračnej služby. Nedajte sa odradiť tým, že modlitba si vyžaduje námahu a že počas nej Ježiš mlčí. On mlčí, ale koná (...). Svet, v ktorom je toľko hluku, toľko skazy, potrebuje v tichu adorovať Ježiša, ukrytého v Eucharistii. Zotrúvajte v adorácii a učte veriacich takto sa modliť. V takejto modlitbe nájdete radosť a svetlo – predovšetkým tí, ktorí sú utrpení.“

Kňaz má byť v prvom rade odborníkom na stretnutie človeka s Bohom

„Veriaci očakávajú od kňazov iba jedno: aby boli odborníkmi na stretnutie človeka s Bohom. Od kňaza sa nevyžaduje, aby bol odborníkom na ekonomiku, stavebníctvo alebo politiku. Očakáva sa od neho, aby bol odborníkom v oblasti duchovného života. Preto keď mladý kňaz robí svoje ‚prvé kroky‘, potrebuje mať pri sebe skúseného učiteľa, ktorý mu pomôže, aby sa nestratil uprostred ponúk kultúry prítomného okamihu. Preto, aby vzdoroval pokušeniam relati-

vizmu a permisivismu (prevracanie hodnôt), vôbec nie je dôležité, aby sa kňaz vedel orientovať vo všetkých aktuálnych, meniacich sa trendoch. Veriaci od neho očakávajú, že bude skôr svedkom odvekej múdrosti, plynúcej zo zjaveného slova. Kladenie dôrazu na kvalitu osobnej modlitby a tiež na dobrú teologickú formáciu prináša v živote svoje ovocie (...). Keď srdce prilne k Bohu, dosahuje sa tým citová zrelosť. Kristus potrebuje kňazov, ktorí budú zrelí, mužov schopných realizovať v praxi duchovné otcovstvo. Aby ste to dosiahli, musíte byť dôslední voči sebe, otvorení voči duchovnému vodcovi a dôverovať v Božie milosrdenstvo.“

Cirkev je svätá, ale ľudia v nej sú hriešni

„Počas Veľkého jubilea Ján Pavol II. často vyzýval veriacich na pokánie za hriechy minulosti. Veríme, že Cirkev je svätá, ale sú v nej hriešni ľudia. Treba odmietnuť túžbu stotožňovať sa len s ľuďmi, ktorí sú bez hriechu. Ako by mohla Cirkev vylúčiť hriešnikov zo svojho spoločenstva? Veď práve kvôli ich vykúpeniu sa Kristus stal človekom, zomrel a vstal z mŕtvych. Treba sa teda učiť úprimne ▷

fot. archiv MSI

Svätá omša na Námestí Pilsudského, Varšava, 26. 5. 2006

fot. archiv MSI

prežívať kresťanské pokánie. Jeho praktizovaním vyznávame vlastné individuálne hriechy v spojení s inými, pred inými a pred Bohom. Je nevyhnutné vyhýbať sa arogantnému postoju sudcov minulých pokolení, ktoré žili v inej dobe a za iných okolností. Vyžaduje si to pokornú úprimnosť, aby sme iba nenegovali hriechy minulosti, ale aby sme zároveň ľahkomyselné neobviňovali bez skutočných dôvodov, neberúc do úvahy vtedajšie odlišné podmienky. S vyznaním hriechu – *confessio peccati*, aby som použil výraz svätého Augustína – by sa malo vždy spájať *confessio laudis* – vyznanie chvály. Prosiac o odpustenie zla spáchaného v minulosti musíme zároveň pamätať na dobro, vykonané s pomocou Božej milosti, ktorá bola síce vložená do hlinených nádob, ale priniesla požehnané ovocie.“

Starostlivosť o veriacich, ktorí opustili Poľsko

„Cirkev v Poľsku dnes stojí pred veľkou výzvou pastoračnej starostlivosti o veriacich, ktorí opustili svoju vlasť. Pliaga nezamestnanosti núti mnohých ľudí odísť do zahraničia. Je to veľmi rozšírený jav. Cirkev nemôže zostať ľahostajná, keď sa kvôli tomu rozdeľujú rodiny a trhajú sa spoločenské väzby. Je potrebné, aby týchto vystaňovalcov sprevádzali kňazi,

ktorí sa v spolupráci s miestnymi cirkvami ujmú pastoračie medzi emigrantmi. (...)

Dar početných povolaní, ktorými Boh vašu Cirkev požehnal, musíte prijať skutočne v katolíckom duchu. Poľskí kňazi, nebojte sa opustiť svoj bezpečný a známy svet a majte odvahu slúžiť tam, kde je nedostatok kňazov a kde môže vaša veľkodušnosť priniesť mnohonásobnú úrodu.“

Buďte autentickí vo svojom živote aj v službe

Zaľhadení do Krista žite skromne, solidárne s veriacimi, ku ktorým ste poslaní. Služte všetkým, čakajte na nich na farách i v spovedniciach, služte novým hnutiam a spoločenstvám, podporujte rodiny, neprerušujte spojenie s mládežou, pamä-

Čas venovaný Kristovi v tichej, osobnej modlitbe nech sa nám nezdá stratený. Práve vtedy sa rodia najúžasnejšie plody pastoračnej služby.

tajte na chudobných a opustených. Keď budete žiť svoju vieru, Duch Svätý vám napovie, čo máte hovoriť a ako slúžiť. Vždy môžete počítať s pomocou tej, ktorá vieru Cirkvi sprevádza.“

V tomto neobyčajne dôležitom príhovore Svätý Otec pripomenul veľkú zodpovednosť nielen kňazom, ale aj všetkým veriacim. Teda že sú spoluzodpovední za dar kňazstva: za to, aby kňazov podporovali v ich službe, aby ich zahŕňali modlitbami, a aj keď vidia ich slabosti a hriechy, aby mali odvahu ich bratsky napomenúť, ako nás k tomu zaväzuje sám Kristus (Mt 18, 15–17).

Spracovala redakcia ■